PRÆDIKEN ALLEHELGENS SØNDAG 1. NOVEMBER 2026
VESTER AABY KIRKE KL. 15 – AASTRUP KIRKE KL. 17
Tekster: Åb. 21,1-7; Matth. 5,13-16
Salmer: 551,552,571,787

Lad os se dig komme gennem natten!
Over dybe vande går din vej.
Du må trøste alle os, der savner,
kalde alle sørgende til dig

Glæden ved at gå her – **mens** vi går her.
Udtrykket stammer fra forfatteren Hans Edvard Nørregaard-Nielsen, der døde for et par år siden.
Det lyder så ligetil, at huske på glæden ved at kunne gå gennem tilværelsen, når man går sammen en sommerdag.
Men det er den glæde, der bliver anfægtet, når vi som i dag er samlede af sorg og af savn. Det er den manglende glæde, der er anledningen til Allehelgen.
Allehelgen er gudstjenesten for dem, der har svært ved at glædes ved at gå her, men de går her, fordi de går alene. Eller i hvert fald går her og savner en, der plejer at være der.
Vi behøver strengt taget i dag ikke at sætte så mange ord på dette sorg og den savn. For sorg og savn har selv taget ordet i sindet hos dem, der har mistet, og vi ved derfor hver især alt for godt, hvad ord som sorg og savn dækker over hos os selv hver især.
Allehelgen skal hjælpe med at genfinde glæden ved at gå her.

Nej, siger hvert fiber i vores krop. Vi har slet ikke **lyst** til at glædes mere.
For det ville kræve en baglæns tidsrejse til før. Til der, hvor vi gik sammen med.
Heller ikke det er der nogen grund til at fortælle sørgende mennesker. Fortælle Allehelgensdagens kirkegængere. Det ved vi godt.
Alligevel kalder Allehelgen til gudstjeneste.
På trods af det, der smerter.
For selv om sorgen er naturlig. Selv om savnet er forståeligt. Selv om det aldrig skal handle om at alting skal være som før. Så skal sorg og savn heller ikke have lov til at vinde over glæden ved livet.
Lyset skal sejre til **sidst**. Vi ved ikke, hvornår. Vi ved ikke hvordan. I hvert fald ikke ved at udslette minder og tab.
Men som en dybde i et liv, der gerne **må** glædes. Som vi somme tider – til trods for sorg og savn – ikke kan lade være med at smile ved tanken om gode minder.
Det er lige præcis de kræfter, vi skal have fat i, når vi fejrer Allehelgen. For de repræsenterer opstandelsen midt i sorgen. Uden blot og bart at fortrænge smerten.
Men ved at give os kræfter til at bære den med videre som en umistelig del af livet.
En kærlighed, der ikke ville have været foruden.
En tilladelse til at smile på trods. En glæde ved at gå her. Mens vi går her.
Ellers har døden høstet for meget. Det har ingen gavn af. Slet ikke dem, vi har mistet.
Vi sang lige før Holger Lissners salme ”Nu har du taget fra os.”

Den slutter med ordene: ”Så lad kun sorgen synge”
Det lyder umiddelbart selvmodsigende, fordi vi plejer at forbinde sang med glæde. Og når halsen og struben snøres sammen i sorg og savn, synes vi slet ikke, vi **kan** synge.
Lige som vi synes, vi har mistet glæden ved at gå her.
Men vi **skal** gå her. På trods af det, der smerter.
Vi er ikke blevet spurgt.
Derfor skal vi heller ikke sætte **spørgsmålstegn**.
Eller for den sags skyld søge efter svar i dag.
Nej, vi er kommet til kirke fra hver vores savnested for at høre.
Vi er kommet for at høre et elsket navn. Et navn, vi egentlig slet ikke har lyst til at høre i **denne** sammenhæng.
Fordi alt i os stritter imod at høre et elsket navn som dødt. Lige som alt i os stritter imod at se et elsket navn på en gravsten.
Det er en meget vigtig grund til at holde andagt Allehelgenssøndag, hvor vi traditionelt mindes de døde.
At vi ikke har lyst til at høre et navn som en oplæsning blandt de døde. Men alligevel er kommet fordi vi gerne **vil** høre navnet. Sorgen river i os, men den gør det med kærlighedens kræfter.
Endnu en verslinje. Andagten i dag, Allehelgensdag skaber også en anden ramme omkring sorgen og savnet.
Vi **synger**.
Så lad kun sorgen synge.
Men fordi sorgen ikke kan synge af sig selv, men kun snøre halsen sammen og stjæle sine kræfter fra kærligheden, må vi også på Allehelgensdag høre ord.
Ord fra vores Bibel. Ord fra vores Gud.
Den Gud, vi måske er vrede på. Den Gud, vi måske trygler om forklaring og mening.

Men først og fremmest den Gud, som **bliver** hos os. ”Nu er Guds bolig hos menneskene, han vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud vil selv være hos dem. Han vil tørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere.”
Sådan hørte vi for lidt siden fra alteret ordene fra Johannes’ Åbenbaring.
Og nu har vi hørt ord fra Bjergprædikenen. Ordene om jordens salt.
Vi udnævnes i dag til at være jordens salt af Jesus. Udnævnes til at være bevarere, som salt fra gammel tid blev brugt til at bevare.
Men hvis saltet mister sin kraft, dur det kun til at blive trampet ned, fortsætter Jesus.
Vi ved godt, at salt ikke kan miste sin kraft.
Så er det ikke et mærkeligt billede, vi møder i dag?
Dagen, hvor vi mest af alt frygter, at **livet** skal miste sin kraft.
Dagen, hvor vi ikke tror på et liv efter sorgen.
Ikke tror på muligheden af nogen sinde mere at glædes over at gå her, mens vi går her.
Livet, hvor vi det meste af tiden helst vil gemme os for verden og bare give efter for sorgens overmenneskelige kræfter.
At gemme sig får i dag barske ord med på vejen af Jesus.
Ikke til os, men til de sorgens kræfter i os, der truer med at tage magten over livet.
Det kalder Jesus i dag at sætte sit lys under en skæppe.
For Jesus ved lige så godt som **vi**, at salt ikke kan miste sin kraft.
Men også, at det alligevel kan trampes ned af mennesker.
Fordi sorgen kan trampe **mennesker** ned.

Sætte lys under skæpper og skjule byer selv om de ligger på et bjerg.
Sådan føler mennesker det i hvert fald, når sorgen rammer. Når øjnene sløres. Når alt, hvad der hedder daglig rutine bliver opløst.
Midt i alt dette kaldes vi til gudstjeneste på Allehelgenssøndag.
Fordi vi af Jesus er kaldt jordens salt. Fordi vi **ikke** skal sætte vores lys under en skæppe, Fordi en by på et bjerg **ikke** kan skjules.
Fordi vi, når Gud kalder ind i sorgen **aldrig** kan miste vores kraft.
Hverken i livet eller i døden. Døden kan skille mennesker fra mennesker og efterlade saltet kraftesløst.
Men døden kan aldrig skille mennesker fra Gud.
Det har vi lov til at sige til hinanden i dag.
Det bliver vi mindet om ved enhver barnedåb. Og vi er nogle her i kirken i dag, der i løbet af det år, der er gået har hørt det gentaget ved en kiste.
At vi er genfødte til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde.
Og dermed igen og igen kan genfødes til **muligheden** for at glædes ved at gå her, mens vi går her.
For et levende håb er også et tålmodigt håb.
Der stilles ikke krav til os på Alle Helgens Dag.
Vi skal ikke bare gå glade herfra. Eller skamme os, når sorgen rammer næste gang.
Men vi tør med dagens evangelium håbe på, at der er sået et frø i os.
Et levende håbsfrø.

Som venter på sommervind. Som inden i os repræsenterer den påskemorgen, der sprængte dødens magt en gang for alle, fordi kærligheden, hjertegløden, **stærkere** var her end døden.
Det budskab får vi lov til at tage med ind i vintermørket. Vi har fået lov til at lade os nære af den tro, Jesus i dag giver os med ordene om, at vi **er** jordens salt.
At lyset skinner i mørket og mørket aldrig skal få bugt med det. Troen på, at vi en dag igen kan glædes over at gå her. **Sammen** med tabet.
Mens vi går her.

AMEN